

Redactare: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Pregătire de tipar: Marius Badea

Sursă viniete: Yulia Drozdova/Shutterstock

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAGNASON, ANDRI SNÆR

Prințesa nemuritoare / Andri Snær Magnason ; trad. din lb. engleză de

Adriana Ciorbaru. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3131-2

I. Ciorbaru, Adriana (trad.)

821.113.3

Tímakistan

Andri Snær Magnason

Text copyright © Andri Snær Magnason, 2013

Published by agreement with Forlagid Publishing, www.forlagid.is

Traducerea a fost realizată după *The Casket of Time*, de Andri Snær Magnason,
Restless Books, New York, 2019, transpusă din limba islandeză de
Björg Arnadóttir și Andrew Cauthery.

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

ANDRI SNÆR
MAGNASON

PRINȚESA
NEMURITOARE

Traducere din limba engleză de
Adriana Ciorbaru

Editura Paralela 45

Povestea planetei albastre

Andri Snær Magnason, născut în 14 iulie 1973, este un poet, eseist, dramaturg și romancier islandez. Opera sa, tradusă în peste treizeci de țări, a primit numeroase premii literare. *Povestea planetei albastre*, prima sa carte pentru copii, a fost recompensată cu Premiul pentru Literatură Islandeză în 1999. *Prințesa nemuritoare*, a doua carte pentru copii, din 2013, a câștigat Premiul pentru Literatură Islandeză și Premiul Asociației Librarilor Islandezi, fiind nominalizată în 2014 și la Premiul pentru Literatură al West Nordic Council. Andri Snær Magnason locuiește în Reykjavík. Este căsătorit și are doi copii.

CUPRINS

1. Gata cu luna februarie!	11
2. Cele trei surori	21
3. Viață și moarte	24
4. Exel	28
5. Obsidiana și heleșteul	34
6. Vrăjitoarea din Nord	43
7. Războiul împotriva timpului	46
8. Hrana leilor	53
9. Miriapodul de aur	56
10. Racla fermecată	63
11. Regatul piticilor	67
12. Capul piticului	72
13. Cetatea dispărută	77
14. Obsidiana este salvată de la plictiseală	81
15. Gunhild	86
16. S-a născut o zeiță	91
17. Lupta cu monstrul	99
18. Turnul	104
19. Cocioaba lui Kari	109
20. Lună plină	114
21. Un an într-o noapte	120
22. Tăiați-i mâna!	124

23. Sângele	129
24. Balul de debut	132
25. Zi și noapte	142
26. Surorile	149
27. Timpul înghețat	154
28. Kari	163
29. Enantiodromia	171
30. Magazinul de jucării abandonat	176
31. Fugi, băiete!	182
32. S-au întors!	186
33. Rebelii	190
34. Obsidiana și Kari	196
35. Fata din racla timpului	200
36. Evadarea	203
37. Prăbușirea	209
38. Spânzurați hoțul!	213
39. Eșarfa roșie	216
40. Dimon își vine în fire	218
41. Panda roșu	221
42. Kari pe grinzi	224
43. Prințul Negru	227
44. Gloata furioasă	232
45. Sfârșitul poveștii	235
46. Comoara ascunsă	237
47. În căutarea lui Cromwell	243
48. Racla regăsită	249
49. Fabrica	253
50. Bun venit în lume!	257
51. Sub stejarul răsucit	262

*Kristinei Lovisa, lui Elin Freyja,
Hulda Filippia, Hlynur Snær și Magga*

GATA CU LUNA FEBRUARIE!

Era o zi frumoasă de vară, soarele strălucea pe cer și păsările cântau, însă toți oamenii erau nefericiți. Țara se zbătea în ghearele unei crize economice, iar părinții lui Sigrun numai despre asta vorbeau. Stăteau ascunși după zierele și computerele lor, iar la știri vedeai numai economiști și politicieni care se ciorovăiau. Sigrun se săturase de criză până peste cap. Într-un târziu, reuși să-și smulgă părinții din fața ecranelor și să-i scoată din casă, după înghețată și popcorn, ca să aibă ce ronța la serialul de comedie din seara aceea.

În drum spre magazin întâlnește un bărbat cu o pancartă pe care scria:

SFÂRȘITUL LUMII E APROAPE!

- Și el e economist? întrebă Sigrun.
- Ssstt! făcu mama ei. Cum să fie, pușor? Economiștii poartă costum și cravată.

După ce se întoarseră acasă, Sigrun pregăti popcorn și merse-ră toți în camera de zi.

— Asta da viață! exclamă tatăl ei, făcându-se comod. Toți trei se cuibăriră pe canapeaua confortabilă.

Serialul de comedie începu și, timp de câteva minute, uitară de toate, râseră cu poftă, până când episodul fu întrerupt brusc.

— Suntem nevoiți să întrerupem serialul pentru a vă transmite ultimele știri cu privire la criză, anunță crainicul.

Trei economiști apărură pe ecran.

„O, nu, nu din nou“, se gândi Sigrun.

Economiștii arătau ca un balaur cu trei capete.

— Sunt cumva tripleți siamezi? întrebă ea.

— Ssttt! spuse mama. Cum să fie, pușor? Vrem să ascultăm.

Unul dintre economiști luă cuvântul și declară cu o voce îndurerată:

— Se spune că bilanțurile nu au sentimente, dar jur că al meu a plâns când am calculat previziunile economice pe anul viitor.

Părinții ei înghețară, alarmați. Sigrun se uită la castronul de popcorn; își pierde răbdarea, luă telecomanda și schimbă canalul.

— NU! zberă tata. E important!

Dar nu pierduseră nimic: economiștii erau și pe canalul următor – pe toate canalele.

Sigrun nu mai rezistă: înhăță castronul cu popcorn și ieși în curte. Soarele strălucea la apus și păsările cântau. Se întinse pe jos și inspiră mirosul de iarbă proaspăt tăiată. Nimeni nu se bucura de vremea minunată. Toți vecinii stăteau pironiți în fața ecranelor negre ale televizoarelor.

Sigrun își privi părinții prin fereastra casei. Degeaba plănuiise să-și petreacă timpul cu ei – se alesese praful de tot. Văzu economiștii dispărând de pe ecran, după care intră pauza publicitară. Nu auzea nimic din locul în care se afla, doar vedea trei cutii negre dansând pe ecran și un slogan:

Preluați controlul asupra timpului!

Nu aveți decât o viață!

Cumpărați TimeBox®!

Dintr-odată, ușa din față se izbi de perete, iar tatăl ei ieși în fugă și sări în mașină.

— Unde te duci?

— O să vezi, spuse el. Eu și cu mama ta am hotărât să așteptăm vremuri mai bune!

Sigrun o văzu și pe vecina lor alergând la mașină; și un bărbat de la câteva case depărtare făcu același lucru.

Nu după mult timp, tatăl reapăru cu un set de panouri ambalate în folie protectoare. Mama îl urmări curioasă cum îndepărtează ambalajul, ia o cheie imbus și începe să asambleze trei cutii negre pe podeaua din camera de zi. Sigrun trăgea cu ochiul în timp ce se amuza pocnind bulele din folia ambalajului.

— Nu putem să ne punem cu criza, mormăi tatăl. Croaziera noastră în jurul lumii va trebui să mai aștepte.

Și privi trist fotografia unei bărci cu vele atârnată pe perete.

Mama oftă îngrijorată:

— Da, ai dreptate! Nu o să mai avem nicio viață dacă se aplică reducerea de 0,5% la indicele de productivitate națională.

— Ce o să se întâmple atunci? întrebă Sigrun, care începea să se îngrijoreze.

— Nimeni nu știe, în afară de economiști, desigur, răspunse mama. Dar sunt convinsă că o să fie rău, un coșmar.

Deși tatăl lui Sigrun era considerat de colegii lui din domeniul afacerilor drept un om genial, capabil să găsească soluții inteligente, nu se putea spune că are simț practic. Lucra toată ziua în fața calculatorului, așa că se simți foarte mulțumit de el când reuși să asambleze cutiile negre. Așezate pe podeaua camerei de zi, semănau cu niște frigidere înalte și subțiri, făcute dintr-un material similar sticlei fumurii. În timp ce le muta în dormitor, mama deretică prin casă, prin curte, băgă mașina în garaj și puse în congelator toate alimentele care ar fi putut mucegai. Aranjă ca banca să plătească automat toate facturile cu un an în avans și înregistrează un nou mesaj vocal la robotul telefonic:

— Vine, vine primăvara, se așterne-n toată țara... fredonă ea.

— Și când o să putem ieși din cutii? se interesă Sigrun.

— Le-am programat pe „Indexare“. O să se deschidă automat după ce o să-și revină piața.

Sigrun se uită în jur: totul era pregătit cu meticulozitate, de parcă plecau într-o călătorie lungă. Unul câte unul, intrară fiecare în cutia lui – mama, tata și Sigrun.

Sigrun fremăta de curiozitate când pași în cutia ei din sticlă. Urechile începură să-i pocnească și se aprinse o lumină albastră. Pentru o clipă, se făcu întuneric, apoi cutia se deschise brusc. Fata pași cu grijă până în hol. Se înfioră toată de frig când simți cât de umedă era podeaua. Intră în camera de zi și tresări când un stol de pescăruși își lua zborul. Un cerb mic țâșni de pe canapea și sări pe fereastră. În mijlocul încăperii trona un pin magnific, care crescuse prin parchet, iar într-un colț o ferigă colonizase podeaua. O cioară croncănea. Sigrun își ridică privirea spre tavan și văzu cerul albastru printr-o gaură enormă din acoperiș. Cioara își luă zborul, cu un păianjen mare în cioc.

În bucătărie clipi uluită când văzu o veveriță în chiuvetă, care o zbughi imediat prin fereastra spartă. Copacii din spate crescuseră până la zidul casei și o ramură spărsese geamul. Ușile dulapurilor erau deschise și o rândunică își făcuse cuib în castronul preferat al fetei.

„Economistii au avut dreptate! Chiar e o criză teribilă“, se gândi Sigrun în timp ce încerca să nu-i deranjeze pe micuții cuibăriți în dulap.

Cutia ei pesemne că se defectase. Ar fi trebuit să se deschidă abia după terminarea crizei. Dădu la o parte plantele târâtoare și văzu că fotografiile de familie de pe perete se decoloraseră. Înaintă cu greu printr-o pătură de ferigi care crescuseră în fața

dormitorului părinților ei și fu nevoită să împingă cu toată puterea ușa înțepenită. După ce ochii ei se obișnuiseră cu semi-întunericul, îi văzu închiși în cutiile lor, palizi și fantomatici în lumina albastră. Tatăl părea să spună ceva, iar ochii mamei erau închiși pe jumătate, ca într-o fotografie ratată. Sigrun voia să-i explice mamei că i se deschisese cutia din greșeală; trase cu putere de mâner și împinse cutia cu piciorul, dar nu se întâmplă nimic. Bătu în geam, însă fețele părinților ei rămăseră tot încremenite. Bătu în cutii cât putu de tare. Tot nicio reacție.

— Mami! Mami! țipă ea cu lacrimi în ochi.

Încercă să nu plângă și să se gândească logic.

„O cheie imbus! Îmi trebuie o cheie imbus!“ își spuse ea și se întoarse în camera de zi.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva, rosti cu voce tare în timp ce se sforța să deschidă ușa de la garaj.

Deodată auzi o voce stridentă în spatele ei:

— Nu intra! E plin de albine.

Se uită în jur și văzu un băiat în curte. Era îmbrăcat cu un pullover de lână demodat, închis la culoare, și cu o pereche de pantaloni albaștri de trening, găuriți la un genunchi.

— Cine ești?

— Marcus. Trebuie să vii cu mine.

Sigrun îl măsură din priviri:

— Ai cumva o cheie imbus?

— O ce?

— Trebuie să găsec o cheie imbus. E ca o bucată de metal îndoită, știi, cu un hexagon la capăt.

— Nu rezolvi nimic cu cheia imbus. Haide, grăbește-te! Ușa din față e blocată, trebuie să sari pe fereastră. Ia-ți o haină și niște pantofi.

Camera lor de zi era pe două niveluri, iar partea inferioară era inundată. O broască ședea pe măsuța de cafea și plutea într-un fel de iaz.

— Nu ajung, spuse Sigrun. E o broască pe masa de cafea.

— Calcă pe lucruri, n-are nimic.

Sigrun îi urmă sfatul și sări de pe un scaun pe altul până ajunse în cealaltă parte a camerei, unde era geamul spart. Curtea lor era năpădită de iarbă galbenă, uscată.

— E tot criza aia? întrebă fata, privind în jur. Nu-și mai recunoștea cartierul. Îl înghițise pădurea.

— Mai rău, răspunse băiatul.

O luară în jos pe șosea, care, cu atâția plopi înalți crescuți pe mijlocul ei, nu se mai putea numi șosea. Orașul părea căzut sub puterea unei vrăji. Casele erau părăginite și cenușii, cu vopseaua descojită și năpădite de plante agățătoare. Ca și cum omenirea dispăruse, ca și cum lumea fusese abandonată. Pe cutiile poștale și pe ușile caselor erau lozinci ciudate:

O ZI DE LUNI DE COȘMAR!

La intersecție era un panou publicitar rotativ cu sloganul:

AZI ȚI-AI ATINS OBIECTIVUL?

O ZI IROSITĂ E PIERDUTĂ PENTRU TOTDEAUNA!

TimeBox®

Pe marginea drumului erau aliniate niște dâmburi mari, acoperite de mușchi verde și smocuri de iarbă.

— Ce sunt astea, mașini? Arată ca niște porci spinoși uriași! Ce s-a întâmplat? Unde sunt toți oamenii?

— Nu acum, trebuie să fim atenți, spuse Marcus. Grăbește-te.

Sigrun îl urmă pe Marcus în tăcerea de-a lungul unei autostrăzi abandonate, până ajunseră la râul care curgea printr-o vale verde, ce tăia orașul în două. Merseră pe malul lui până la periferie. Într-o parte se înălțau câteva clădiri înalte de apartamente, dar trecură pe lângă ele și se îndreptară spre un pâlț de case de pe dealuri.

Străbătură curțile până când un băiat cu hanorac viu colorat îi strigă și le făcu semn să vină spre una dintre case.

Sigrun intră în casa aceea. Pereții înalți ai holului somptuos erau ticsiți cu opere de artă și antichități. Văzu un șir de coloane din piatră cu capiteluri sculptate în formă de cap de om, cu perle negre pe post de pupile. Apoi pășiră într-o încăpere unde era un grup de copii de toate rasele și vârstele. Prin ferestrele mari ale salonului se vedea panorama întregului oraș, dar părea adormit, fără viață. Nu vedeai nici țipenie de om.

Pe fațada unui bloc de apartamente de pe celălalt mal al râului clipea un panou publicitar enorm:

GATA CU LUNA FEBRUARIE!

Sigrun era complet derutată.

În acel moment o femeie în vârstă își făcu apariția. Avea părul împletit într-o coadă lungă, cenușie și purta o rochie neagră. Îi zâmbi lui Marcus, apoi veni direct spre Sigrun și o salută cu căldură:

— Bine ai venit, draga mea. Numele meu e Svala. Du-te și stai cu ceilalți copii.

Se duse la bucătărie și se întoarse cu o farfurie de rulouri cu scorțișoară aburinde. Sigrun o privea cu suspiciune. Începea să înțeleagă că ceea ce trăia nu era un vis. Orașul se ruinase. Oamenii dispăruseră. Se uită spre ușa deschisă la băiatul care părea că stă de pază, în picioare.

Unul dintre copii, o fetiță cu părul auriu, începu să plângă:

— Vreau acasă.

Svala o liniști cu blândețe:

— Nu mai plânge, micuțo. Stai liniștită. Dacă lucrurile o să meargă așa cum trebuie, o să te poți duce acasă în curând.

— Unde e surioara mea? Unde au plecat toți oamenii? insistă fetița.

— Pentru a găsi răspunsul am nevoie de ajutorul vostru, spune femeia.

Sigrun se uită pe fereastră la frunzele spulberate de vânt pe străzi, la semnele de circulație decolorate, la lumea pustie și se simți la fel de deznădăjduită ca fetița aceea.

Svala luă un binoclu și îl îndreptă spre oraș.

— Trebuie să-i așteptăm și pe ceilalți.

Îl puse jos și se întoarse în bucătărie.

Sigrun luă binoclul și alergă la fereastră. Trebuia să fie cineva acasă, undeva, în orașul acela mare. Zări într-una dintre case o lumină albastră care aducea cu strălucirea unui ecran de televizor. Îndreptă binoclul în direcția aceea. Pe ușa casei era lipit un autocolant cu un *smiley*:

VREMURILE MAI BUNE SUNT APROAPE!

Își mută privirea spre camera de zi. Pe pervaz erau ghivece cu flori ofilite, pahare pe mese și canapelele erau acoperite cu praf cenușiu. Ca și cum apartamentul fusese abandonat într-o mare grabă. Căută lumina albastră și văzu o femeie într-o cutie, cu fața înghețată, ca de ceară; și soțul și copilul lor arătau la fel de imobili. Nu era o familie care se uita la televizor, ci un set de chipuri pietrificate.

Așeză binoclul la loc și se uită după o fată care alerga pe drum. Haina îi flutura pe spate ca o pereche de aripi albastre. Se îndreptă spre casă ca o molie atrasă de lumina unui bec de pe o verandă. Din când în când se întorcea ca să strige un băiat care o urma.

— E o fată afară, zise Sigrun. Vine spre noi.

Marcus se uită pe geam.

— E Kristina, a găsit pe cineva.

— Spune-i să se grăbească, spuse Svala. Se înnoptează. Lupii încep să dea târcoale.

Fata cu haină albastră apăru în pragul ușii, urmată de un băiat dezorientat.

— Intră și bea niște ciocolată caldă, îl invită Svala. S-a întâmplat ceva cu lumea, dar o s-o reparăm.

— Mai vin și alți copii? întrebă Marcus.

— Nu, n-am mai văzut pe nimeni, răspunse Kristina și își scoase haina, trăgându-și sufletul.

— Unde sunt? întrebă băiatul nou-venit. Unde sunt toți oamenii? Nu e nimeni acolo!

— E politico să te prezinți mai întâi, spuse Svala.

— Mă cheamă Peter.

— Bine ai venit, Peter. Să nu-ți fie frică.

Sigrun se uită la bătrână și la mâinile ei elegante. Apoi observă mobila, covorul întins pe jos și lustra agățată de tavan. Casa era mai degrabă o combinație de galerie de artă, bibliotecă și laborator. Refuză felia de tort de ciocolată și paharul de lapte pe care i le oferise femeia – cunoștea prea bine povestea cu Hânsel și Gretel.

— Veniți cu mine, spuse Svala.

Copiii o urmară într-un birou. Pe un pedestal era un vas antic de lut și pe un raft, un coif despicat, ca și cum cineva l-ar fi spintecat cu o sabie. Văzură rămășițele unui covor vechi atârnat pe un perete și un desen recent al unui enorm palat străvechi. Erau acolo și o teacă, un inel de argint, un mic elefant sculptat și un corn de narval. Peste tot vedeai hărți vechi care înfățișau lumea așa cum și-o imaginaseră oamenii din alte epoci, cu locuri marcate cu carioca. Lipit de o hartă a lumii era un post-it galben pe care cineva scrisese: *Blestemul prințesei din Pangeea*.

Svala trase o draperie și dezvălui mai multe fragmente dintr-o frescă. Aceasta zugrăvea un bărbat, pesemne un rege, care conducea un rinocer înhămat. O fată căra un pește de aur uriaș și un băiat o conducea spre un lac mic. Și aceeași fată era întinsă într-un soi de raclă de sticlă.

— Cine e fata din cutie? întrebă Sigrun.

— Obsidiana, prințesa din Pangeea, răspuse Svala. Am strâns mii de povești despre ea și am studiat legătura lor cu tot ce s-a întâmplat aici. Am făcut săpături și am scos la iveală relicve și ruine. Sunt foarte aproape să găesc o soluție. Cred că am descoperit singura cale de a scăpa lumea de acest blestem, dar trebuie să mă ajutați și voi.

Svala le puse un film cu un bărbat care stătea într-un oraș pustiu și arăta spre un deal din spatele lui. El clătină din cap și rosti cu o voce sumbră: „Cineva trebuie să o fi deranjat! Blestemul a fost reînviat!“

Copiii stăteau nemișcați în fața ecranului, ca paralizați. Afară era pustiu. Nici țipenie de om și nicio lumină în oraș, cu excepția luminii albastrui care răzbătea din casele tăcute. Pe ecranul plat de pe perete se derulau înregistrări surprinse de camere de supraveghere din toată lumea. Peste tot, aceeași poveste: case-fantomă, străzi-fantomă și orașe-fantomă. Totul era abandonat și gol, dar lumea nu murise, nici pe departe, ci era verde și luxuriantă, cu pavajul și betonul acoperite de păduri. Se afla, fără îndoială, sub puterea unei vrăji.

Svala luă un maldăr de hârtii și le trânti pe masă, făcându-i pe copii să tresară.

— Vreți să auziți povestea?

Copiii încuviințară.

Svala începu.

CELE TREI SURORI

Odată, demult, pe când oamenii erau puțini la număr și rătăceau pe pământ ca vânători și culegători, au venit pe lume trei surori.

Mama lor a observat iute că una era oarbă și surdă și putea doar să vorbească.

Alta era oarbă și mută și putea doar să audă.

A treia era surdă și mută și putea doar să vadă.

Surorile au crescut mari, ajutându-se una pe alta. Cea care putea să audă avea un auz dintre cele mai fine, cea care vedea avea ochi ageri, ca de vultur, iar cea care vorbea putea să strige atât de tare încât fiarele sălbatice își luau tâlpășița care încotro. Și astfel, surorile umblau prin pădure și se descurcau mai bine decât orice om cu văz și auz.

Oamenii însă se temeau de cele trei surori și credeau că le poartă ghinion. Așa că într-o bună zi mama lor a fost silită să le abandoneze într-un luminiș și să le lase să moară de foame.

Dar fiarele sălbatice nu le-au făcut niciun rău. Sora care vedea se uita adânc în ochii lor, cea care auzea le asculta păsurile, iar cea care vorbea le mângâia și le șoptea vorbe duioase.